PURITAS

Ce înseamnă că Hristos este totul pentru mine?

William Whitaker

Ce înseamnă că Hristos
este totul pentru mine?

William Whitaker

Ce înseamnă că Hristos este totul pentru mine?

MAGNA GRATIA
Dascălu, 2026

CE ÎNSEAMNĂ CĂ HRISTOS ESTE TOTUL PENTRU MINE?

William Whitaker

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *How Are We Complete in Christ?,* de Rev. John Sheffield, parte din *The Morning Exercises at Cripplegate, St. Giles*, vol. 2, London: William Tegg, 1844.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Books.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-371-3 (pdf); 978-630-351-372-0 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi" (Exod 20:15).
Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Prefața seriei PURITAS 7

Capitolul 1. Hristos este totul pentru cel credincios 15

Capitolul 2. În ce privință este Hristos totul? 31

Capitolul 3. În ce fel este Hristos totul? 65

Capitolul 4. Ce înseamnă pentru cel credincios că Hristos este totul? 71

Capitolul 5. Aplicații 77

Capitolul 6. Îndemnuri practice 85

Despre autor 101

Anexă. Întrebări pentru studiu și reflecție 109

Despre MAGNA GRATIA

PREFAȚA SERIEI PURITAS

Dacă evanghelicii de astăzi știu ceva despre puritani și puritanism, ceea ce ei știu izvorăște fie din mituri sau folclor evanghelic, fie din prezumția că puritanii au fost niște oameni cu capul mare, care trăiau într-un soi de turn de fildeș, izolați de societate, ducând o viață excesiv de austeră și fiind preocupați obsesiv de o teologie lipsită de realism, un soi de despicare a firului în patru fără prea mare legătură cu viața de zi cu zi.

Realitatea istorică este însă una foarte diferită. Da, ca primă generație de după Reformă, puritanii au împărtășit preocuparea reformatorilor pentru studiu doctrinar și claritate teologică. Dar ei nu s-au limitat la asta. Scrierile puritanilor sunt atât de bogate în aplicații practice, atât de conectate la

viața reală și atât de realiste în așteptările create pentru creștinul evanghelic, încât aproape că este de mirare cum se face că, după atâtea secole care s-au scurs de la perioada puritană încoace, ei sunt văzuți în continuare ca niște „sihaștri" evanghelici.

Acesta este unul dintre motivele care m-au determinat să mă aplec mai mult asupra traducerilor scrierilor puritane în lucrarea de la MAGNA GRATIA și mai ales să ajut la demistificarea portretului puritanului zugrăvit în lumea contemporană evanghelică.

Seria PURITAS este o colecție de peste 100 de scrieri scurte, axate pe întrebări de natură foarte practică, dileme care i-au preocupat pe autorii puritani și la care au căutat să răspundă în general prin predici sau scrieri relativ scurte, dar adânc înrădăcinate în argumente și dovezi biblice. Ceea ce sper să observe aceia care se vor opri să citească

această serie este natura atât de actuală a întrebărilor și dilemelor cu care puritanii s-au luptat și la care au căutat asiduu (și au găsit) răspunsuri biblice.

De la chestiuni precum maniera de a avea și păstra siguranța mântuirii, la cum să-L iubim practic pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele ca pe noi înșine; de la felul cum ar trebui să luptăm concret cu ispita și poftele nesănătoase la maniera în care ar trebui să folosim legitim binecuvântările lui Dumnezeu pentru această viață; de la cum ar trebui să trăim prin credința în providența lui Dumnezeu și până la cum ar trebui să tratăm dărnicia pentru a-L glorifica pe Dumnezeu prin ea; de la cum să exprimăm mulțumirile față de bunătatea lui Dumnezeu și până la lupta cu depresia și anxietatea; de la ce trebuie făcut pentru a ne înfrâna limba și până la cum ar trebui

să suportăm necazurile, durerile și suferințele în lume; de la cum ar trebui să postim după voia lui Dumnezeu și până la ce pot face părinții pentru a-și ajuta copiii să Îl cunoască pe Hristos spre mântuirea lor; de la identificarea semnelor dragostei autentice față de frații în credință și până la cum ar trebui să tratăm conflictele și când sunt necesare despărțirile în adunări (și multe alte astfel de întrebări și dileme de natură practică) – seria PURITAS își dorește să redescopere înțelepciunea puritană practică, intens biblică și hotărât teocentrică, și să o prezinte generației actuale.

De aceea, invitația mea pentru cititor este aceasta – deschide-ți inima și pregătește-te pentru una dintre cele mai frumoase aventuri, în înțelepciunea biblică practică, dacă este să îi spunem așa, prin care vei crește spiritual mai mult decât ți-ai

închipuit vreodată că ar fi posibil. Și ține aproape de tine Biblia, pentru că vei avea nevoie să faci ceea ce puritanii au făcut și au cerut cu excelență – slujba asemenea credincioșilor din Berea, anume să vezi dacă învățătura primită prin această serie este biblică sau nu.

Ninel Lazăr
Editura și Asociația
MAGNA GRATIA,
August 2026

Hristos este totul și în toți.

COLOSENI 3:11

1.

HRISTOS ESTE TOTUL PENTRU CEL CREDINCIOS

Marea îndatorire a oamenilor pierduți este să se gândească, mai presus de orice, la mântuire. Acesta este „singurul lucru necesar" (Luca 10:42, lit. KJV). Aceasta ar trebui să fie marea *preocupare* a vieții (F.A. 16:30), iar dacă neglijăm acest lucru, toate celelalte strădanii ale noastre nu sunt decât nimicuri obositoare. Marele pericol în care se află chiar și cei care iau în serios mântuirea este să-și clădească nădejdea pe o temelie nisipoasă, căutând Cerul pe căi care nu duc acolo. Marele plan al Satanei este fie să-i țină pe bieții oameni pierduți într-o totală nepăsare față de mântuire, fie să-i înșele în privința căii și a mijloacelor ei. De aceea, marea

grijă a apostolului, în acest pasaj biblic și în altele, este nu numai să scoată oamenii din amăgire cu privire la greșelile care se răspândiseră pe atunci, ci și să arate calea dreaptă, corectă, singura cale sigură a mântuirii, și anume prin Hristos, despre care aici spune că este un Mântuitor atât de desăvârșit, încât, după cum nu avem „în nimeni altul" mântuire (F.A. 4:12), tot astfel nici nu avem nevoie de altul, pentru că „Hristos este totul".

În prima parte a versetului, apostolul arată insuficiența tuturor lucrurilor aflate în afara lui Hristos pentru a ne face plăcuți înaintea lui Dumnezeu sau pentru a ne fi de folos în chestiunea mântuirii, iar el face aceasta înlăturând patru greșeli obișnuite în vremea lui:

1. Greșeala iudeilor, care se mândreau cu un fel de sfințenie genealogică, socotindu-

se sămânța lui Avraam. Ei considerau acest lucru atât de important, încât nu puteau fi convinși că lucrurile ar putea să nu stea bine în cazul lor. Mesagerii lui Dumnezeu le spuneau care erau păcatele lor și îi avertizau asupra primejdiilor care-i amenințau, și totuși, acești iudei se adăposteau sub acest privilegiu, ca sub un bastion îndeajuns de puternic împotriva oricăror amenințări și avertismente cu privire la mântuire. De asemenea, deși Ioan Botezătorul, în vremea lui (Matei 3:9); deși Mântuitorul nostru, în vremea Lui (Ioan 8:39, 44); și deși apostolii, în vremea lor, s-au unit cu toții în a-i îndepărta de sprijinirea pe această trestie frântă, totuși evreii nu s-au lăsat scoși din aceste întărituri amăgitoare. Într-adevăr, a existat o vreme când se putea spune că „mântuirea vine de la iudei" (Ioan 4:22), dar, acum, când zidul de despărțire a fost dărâmat, iar hotarul bisericii a fost extins atât de mult încât să-i cuprindă

și pe evrei, și pe neevrei (F.A. 10:34-35), niciun privilegiu național nu ne mai poate face plăcuți înaintea lui Dumnezeu și nicio descendență din Avraam „după trup" nu ne poate folosi, dacă nu-i urmăm credința.

2. Greșeala celor circumcișI, fie iudei, fie prozeliți; aceștia, pentru că purtau asupra lor acest semn al religiei, trăgeau concluzia că aveau întâietate în privința accesului în Cer înaintea tuturor celorlalți oameni. Însă, deși a existat o vreme când circumcizia era o rânduială atât de necesară, încât Domnul a avertizat cu pedeapsa pentru neglijarea ei, prin nimicirea acelui suflet din mijlocul poporului Său (Gen. 17:14), totuși Dumnezeu nu a ținut seama la partea exterioară, ci la cea spirituală. Excluzând aceasta, apostolul exclude toate practicile religioase exterioare (Rom. 2:29) ca temei al mântuirii, așa cum spune și Davenant: „În religia iudaică,

circumcizia era ritualul principal, așa că ea este folosită pentru a indica ascultarea de toate ritualurile Legii lui Moise".

3. Greșeala grecilor, care erau atunci stăpâni în domeniul educației și al științei, iar toate celelalte popoare, spre deosebire de ei, erau numite barbari; iar dintre toți barbarii, sciții erau socotiți cei mai necioplți. Dar, oricâtă valoare și superioritate s-ar putea afla în realizările omenești, toate acestea sunt lucruri neînsemnate în chestiunea mântuirii. Nici a le avea, nici a fi lipsit de ele nu îți poate aduce vreun folos sau prejudiciu însemnat în această chestiune atât de importantă.

4. Greșeala obișnuită a lumii, ai cărei oameni, datorită rangului și poziției lor în lume, sunt gata să-și imagineze că vor avea parte de o primire mai ușoară înaintea lui Dumnezeu: „De pildă, fraților, uitați-vă la

voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari" (1 Cor. 1:26-27). Dar „Dumnezeu nu este părtinitor" (F.A. 10:34); El îi privește pe copiii oamenilor cu alți ochi decât cei cu care este obișnuit să-i privească omul: „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă" (1 Sam. 16:7). Fie că starea noastră exterioară este înaltă, fie că este umilă, de aici nu decurge niciun privilegiu și niciun dezavantaj în privința mântuirii.

Apoi, la fel cum în prima parte a versetului, apostolul arată insuficiența tuturor lucrurilor fără Hristos, tot astfel, el arată în

această parte suficiența unică a lui Hristos și doar a Lui. Tot ceea ce iudeii își promiteau plecând de la apartenența și descendența lor ca popor, tot ceea ce prozeliții își imaginau că primesc prin circumcizia lor, tot ceea ce grecii credeau că vor căpăta de la înțelepciunea și educația lor, și tot ceea ce mai marii lumii se gândeau că vor obține de pe urma statutului lor exterior, toate acestea, ba chiar mult mai mult decât atât, este Hristos pentru credincioși. „Hristos este totul".

Apostolul dovedește această suficiență unică a lui Hristos printr-un argument dublu:

1. Desăvârșirea și perfecțiunea lui Hristos ca Mântuitor. „El este totul". Dacă luăm mântuirea de la început până la sfârșit, în toate părțile ei distincte, El este Alfa și Omega, Cel care începe și Cel care desăvârșește, Autorul și Desăvârșitorul tuturor lucrurilor: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și

Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu" (Evrei 12:2).

2. Calea și mijlocul prin care Hristos împărtășește și comunică această mântuire. El face aceasta fiind totul „în toți". Unii citesc aceste cuvinte ca pe o amplificare a plinătății și desăvârșirii lui Hristos: „Hristos este totul", și aceasta în toate lucrurile care privesc fie mângâierea noastră prezentă, fie fericirea noastră veșnică, cum spunea Ecumenius: „Fie în toate lucrurile, fie în cele legate îndeaproape de viața noastră, fie în noi toți".

Alții raportează aceste cuvinte, „în toți", la diferitele categorii de persoane despre care s-a vorbit în prima parte a acestui verset, astfel că, pentru ca Hristos să poată

fi Mântuitor, El nu găsește un lucru respingător să-Și facă locuință în sufletele lor, chiar dacă acestea sunt inferioare tuturor dezavantajelor socotite pe atunci ca umile. Așa pare apostolul să își explice cuvintele din Galateni 3:28, un pasaj paralel cu acesta. Potrivit acestei interpretări, după cum beneficiul suficienței lui Hristos se extinde asupra tuturor credincioșilor în virtutea unirii lor cu El,[1] tot astfel el este restrâns și decisiv pentru toți necredincioșii.[2]

---

[1] Davenant, „În toți, adică în toți credincioși, care sunt sfințiți și care sunt uniți cu Hristos". – n.ed.

[2] Salvianus, *De Gubernatione Dei,* lib. iv. „Faptul că legea este bună este un rezultat la care noi n-am avut nicio participare; dar *noi suntem răi în viețile noastre,* iar acesta este un lucru în care suntem vizați personal. Și el nu se va dovedi avantajos în nicio privință pentru noi, dacă viața și purtarea noastră nu sunt și ele bune, asemenea legii. Bunătatea legii vorbește despre slujba lui Hristos, dar o viață rea își are originea în propria noastră natură nelegiuită. Ba chiar noi înșine ne facem mai culpabili prin atașamentul nostru pretins de o lege care este bună, în timp ce, chiar și în respectarea ei exterioară, noi suntem dovediți păcătoși. Într-adevăr, dacă suntem păcătoși, nu urmăm legea, pentru că acela care împlinește legea nu poate fi socotit ca *un om rău în ascultarea de ea"* – n.ed.

Chestiunea asupra căreia trebuie să insistăm pornind de la acest pasaj al Scripturii este aceasta: În ce fel sunt creștinii desăvârșiți în Hristos? Pentru a lămuri această chestiune, trebuie să vedem concluzia naturală a acestui verset, anume că *Hristos este totul pentru cel ce este creștin.*

Prin „creștin" nu se înțeleg cei care nu au nimic altceva care să-i dovedească astfel în afara botezului și a pretenției lor exterioare, cum erau cei din biserica din Sardes: „Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i: ‚Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: ‚Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort'"" (Apoc. 3:1). Noi îi socotim monștri în natură pe cei care au chipuri de oameni, dar ale căror alte mădulare au trăsăturile și proporțiile fiarelor necuvântătoare, și cum altfel i-am putea socoti decât monștri în creștinism

pe cei care au, într-adevăr, chipuri de creştini, dar, în acelaşi timp, au inimile şi viețile păgânilor?

Ceea ce este „totul" în Hristos nu înseamnă nimic pentru unii ca aceştia, decât că le sporește vinovăția și le mărește osânda. Dar prin „creștin", eu îl înțeleg pe cel care este „un israelit cu adevărat", după cum spune Hristos despre Natanael (Ioan 1:47), pe cel care se străduiește mai mult să fie religios decât să pară religios; pe cel a cărui mare preocupare este ca inima să țină pasul cu limba în toate mărturisirile sale exterioare. Hristos este „totul" pentru un asemenea om. Având parte de El, omul are destul pentru împlinirea tuturor lipsurilor, pentru prevenirea tuturor primejdiilor şi pentru obținerea oricărui bine.

De aceea, ceea ce apostolul spune aici în doar trei cuvinte – „Hristos este totul" –

este exprimat pe larg în altă parte, enumerând câteva lucruri cu însemnătate: „El [Hristos] a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare" (1 Cor. 1:30). Noi suntem ființe *nechibzuite*; Hristos este „înțelepciune". Noi suntem *vinovați*; El este „neprihănire". Noi suntem *întinați*; El este „sfințire". Noi suntem *pierduți* și *fără scăpare*; dar în El este „răscumpărarea". Noi suntem *lipsiți de orice bine*; dar El este un izvor plin, din care curg toate binecuvântările care privesc fie mângâierea noastră prezentă, fie fericirea viitoare. Noi suntem *nevoiași* și *sărmani*; „în El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei". Ba mai mult, „în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El" (Col. 2:3, 9-10). Sau, așa cum găsim în Coloseni 1:19, „Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El". Negustorul

bogat nu s-a socotit păgubit prin târgul făcut atunci când a dat tot ce avea pentru a dobândi părtășia în Hristos: „Împărăția Cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără" (Matei 13:45-46).

Dar, oricât de mult s-ar spune, nu poate fi folosit un cuvânt mai explicit decât cel rostit aici de apostol: „Hristos este totul". Grecii socoteau odinioară că este un lucru suprem să spui multe în puține cuvinte, să le dai ascultătorilor lor „un ocean de materie într-o picătură de cuvinte". Dar asta ne oferă apostolul aici, cu alte cuvinte, ca și cum ne-ar oferi aurul în lingou, iar eu mă voi strădui să-l modelez astfel până devine foiță, arătând cât de mult este cuprins în acest singur cuvânt: „TOTUL". Cele două nume prin care cei mai vechi filozofi obișnuiau să vorbească

despre Dumnezeu erau că El este „Ființa adevărată și Binele universal”; toate perfecțiunile răspândite și împărțite între diferitele trepte ale făpturilor se întâlnesc în El, asemenea razelor unui cerc care se întâlnesc în centru. Același lucru spune apostolul aici despre Hristos: El este „totul”.

Medicii vorbesc despre un medicament universal, potrivit pentru toate bolile și folositor în toate suferințele; dar, fie că un asemenea medicament poate fi găsit în natură, fie că nu, cu siguranță că Hristos este *Panacea*: în El avem un balsam pentru toate rănile, un leac împotriva tuturor bolilor sufletului. Există, într-adevăr, mii de situații în care toate celelalte ajutoare nu sunt decât mângâietori săraci și medici fără valoare, dar nu există nicio situație în care Hristos să nu fie un ajutor desăvârșit și potrivit. Când tot ceea ce pot face prietenii este doar să ne

compătimească, El ne poate ajuta, pentru că „Hristos este totul".

Pentru a explica și a confirma mai departe acest mare adevăr, vom trata trei lucruri:

I. În ce privință este Hristos totul.

II. Cum este Hristos totul.

III. Ce folos le aduce creștinilor sinceri faptul de a avea totul în Hristos.

2.

ÎN CE PRIVINȚĂ ESTE HRISTOS TOTUL?

În general, Hristos este „totul" în toate lucrurile, căci așa înțeleg unii teologi importanți cuvintele „și în toți", după cum am sugerat deja. Dar trebuie să fim mai specifici aici.

ÎNDEPĂRTAREA PIEDICILOR ÎN MÂNTUIRE

Hristos este totul pentru creștinii sinceri spre eliberarea lor de orice ar putea împiedica mântuirea lor. Mântuirea nu este un lucru pur negativ [privativ, n.tr.] și nici nu constă dintr-o simplă scutire de Iad și de mânie, ci și dintr-o strămutare în Cer și în slavă. Dar, vai, între noi și slavă se află o

mare prăpastie, multe bariere și piedici. Însă Hristos este totul pentru a ne izbăvi de acestea și, deși izbăvirea noastră în lumea aceasta nu este deplină sau desăvârșită, ea este totuși atât de deplină, încât face mântuirea noastră să fie neîndoielnică, dacă ne aflăm în numărul celor pentru care apostolul spune aici că Hristos este „totul".

Mânia unui Dumnezeu insultat, asemenea sabiei învăpăiate ce i-a împiedicat pe părinții noștri răzvrătiți să se întoarcă în Paradis, din care fuseseră izgoniți din pricina răzvrătirii lor, ar face la fel de imposibilă intrarea noastră în Cer. Dar Hristos, când a purtat mânia lui Dumnezeu în propria Persoană, a îndepărtat-o de la noi, motiv pentru care ni se spune despre El că „ne izbăvește de mânia viitoare" (1 Tes. 1:10). Cel care era Fiul dragostei lui Dumnezeu a devenit obiectul dezgustului Său, după cum

se vede dacă punem în comparație Matei 3:17 cu Isaia 53:10, și aceasta pentru ca noi, care eram copii ai mâniei, să devenim obiectele favorii Sale. Și, deși Hristos nu i-a izbăvit pe credincioși de mânia lui Dumnezeu ca Tată, i-a izbăvit totuși de mânia lui Dumnezeu ca Judecător. Există o mânie care izvorăște din dragoste, asemenea mâniei unui părinte față de copilul al cărui bine îl dorește; și există o mânie răzbunătoare. Credincioșii nu sunt eliberați de *prima* formă de mânie și, de fapt, nici nu ar fi un privilegiu pentru ei să fie eliberați de ea (Evrei 12:6-8, ff), căci nu poate cădea asupra bieților păcătoși de pe Pământ o judecată mai mare decât aceea ca Dumnezeu să nu Se arate mânios pe ei din pricina păcatelor lor (Isaia 1:5).[1] Apoi Dumnezeu Se poartă cu

[1] Hieronymus, „Aceasta este mânia pe care Dumnezeu o strânge, în timp ce El nu manifestă niciun gest al scârbirii Sale împotriva păcătoșilor". – n.ed.

oamenii ca un medic priceput cu un bolnav neascultător, pe care îl abandonează ca fiind fără speranță, sau ca un părinte blând cu un copil lipsit de har, pe care îl leapădă cu totul. Altfel spus, credincioșii sunt izbăviți de orice fel de mânie care le-ar putea aduce prejudicii, dar ei sunt încă expuși mâniei care este spre folosul lor.

Faptul că „Hristos este totul" în izbăvirea de mânia lui Dumnezeu poate fi dovedit și prin mai multe considerații, pe care doresc să le detaliez în cele ce urmează.

(1) Cauza adecvată a mâniei lui Dumnezeu este păcatul.

Există această deosebire între mânia și îndurarea lui Dumnezeu: îndurarea izvorăște, dacă mă pot exprima astfel, în mod natural din Dumnezeu și nu are alt motiv decât dispoziția plină de har și de îndurare a lui Dumnezeu. Mânia însă își are întotdeauna

izvorul în noi, și nimic din noi, în afară de păcat, nu poate atrage mânia lui Dumnezeu asupra noastră. Nici starea noastră umilă nu o poate face, nici suferințele noastre, căci deși acestea pot fi uneori efectele mâniei lui Dumnezeu, ele nu sunt niciodată cauzele ei. Nu, ci „din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării" (Efes. 5:6). „Din pricina acestor lucruri" semnifică faptul că păcatele sunt la baza mâniei, după cum reiese din versetele precedente. Ce a umplut fiecare epocă și fiecare loc al lumii cu atâtea semne înfricoșătoare ale dezgustului lui Dumnezeu, dacă nu păcatul? Ce i-a izgonit pe îngeri din Cer și i-a alungat din starea lor dintâi, dacă nu păcatul? Ce i-a izgonit pe primii noștri părinți din Paradis și i-a supus, pe ei și pe toți urmașii lor, atâtor nenorociri, dacă nu păcatul? Ce a adus nimicirea asupra lumii vechi, asupra Sodomei, Gomorei, Admei și Țeboimului? Ce a rupt

ramurile firești și le-a ținut despărțite de Dumnezeu vreme de atâtea sute de ani, dacă nu păcatul? Altfel spus, privește la toate nenorocirile sub care geme întreaga creație (Rom. 8:22) și, deși aceste nenorociri sunt diferite în feluritele făpturi create, toate pornesc totuși din același izvor, și anume păcatul.

(2) Hristos este totul în ispășirea păcatului.

El este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29). El este jertfa de ispășire și propiție pentru noi[2] (1 Ioan 2:2; Rom. 3:25). Nici „mii de berbeci", nici „zece mii de râuri de untdelemn" nu ar fi putut avea vreo măsură de asemănare cu satisfacția dreptății cerută pentru păcatele noastre. Nici toate jertfele Legii de odinioară nu puteau face ceva în această

[2] O jertfă care face propiția, ispășirea sau expiația pentru noi. – n.ed.

privință, după cum nici toate îndatoririle noastre de acum nu pot; dar Hristos este totul în ispășirea păcatului: „De aceea, când intră în lume, El zice: ‚Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat'. Atunci am zis: ‚Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!'... Căci printr-o singură jertfă El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți" (Evrei 10:5-7, 14). Și atât de mare este plinătatea împlinirii dreptății divine făcută de Hristos, încât nu numai că ea i-a eliberat de osândă pe cei uniți cu El, ci a și procurat înfierea pentru ei: „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului... Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca

să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: ‚Ava! adică: Tată!' Însuși Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu" (Rom. 8:1, 14-16).

Astfel, Hristos este totul în înlăturarea acestei bariere și în deschiderea acestei uși spre mântuire, care, dacă n-ar fi fost mijlocirea Lui, ar fi rămas închisă pentru totdeauna înaintea tuturor copiilor oamenilor. Întinarea și puterea stăpânitoare a stricăciunii sunt o piedică foarte mare pentru mântuire și fericire, lucru prefigurat de leproșii și de persoanele necurate din vechime, cărora nu li se îngăduia să intre în tabără: „Câtă vreme va avea rana, va fi necurat: este necurat. Să locuiască singur; locuința lui să fie afară din tabără" (Lev. 13:46).

Cerul nu este un adăpost comun pentru toate persoanele, așa cum era arca lui Noe

pentru toate felurile de făpturi. „Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?" (1 Cor. 6:9). Nu știți? Dacă știți ceva în materie de religie, nu se poate să nu știți măcar atât. În biserica lui Dumnezeu de pe Pământ există un amestec de grâu și pleavă, de grâu și neghină, de pești buni și pești răi, de oi și capre, dar va veni vremea când va avea loc o despărțire a celor de preț de cei de nimic, iar Dumnezeu va veni cu „lopata în mână" și Își va curăța pe deplin aria (Luca 3:17). Opriți-vă și cugetați puțin la răul pe care păcatul l-a făcut bieților oameni prin întinăciunea lui. Cum le-a pătat el slava, cum i-a coborât din măreția lor, cum i-a transformat pe îngeri în diavoli și l-a înjosit pe om, care odinioară se afla aproape în fruntea întregii creații și în care toate perfecțiunile răspândite în cartea naturii erau adunate într-un singur volum și unite într-o binecuvântată armonie! Cât de

mult ne-a făcut păcatul să nu mai semănăm cu ceea ce Dumnezeu ne-a făcut să fim la început! Sufletele noastre, care odinioară erau asemenea unor raze curate de lumină, au fost întunecate prin păcat și frumusețea le-a fost ștearsă!

Dar Hristos este acel „izvor... pentru păcat și necurăție" (Zah. 13:1); în sângele Lui există destulă putere pentru a îndepărta petele „roșii ca purpura" și urmele „stacojii" (Isaia 1:18), iar dacă vreunul dintre copiii oamenilor piere în ticăloșiile sale, aceasta nu se petrece fiindcă lui Hristos I-ar lipsi puterea de a mântui, ci pentru că lor le lipsește credința: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3:16).

Hristos este „totul" în lucrarea de curățire și purificare. Dar, vai, pe lângă întinăciunea

păcatului există și *puterea lui stăpânitoare*. Aceasta era pentru Sf. Pavel o suferință atât de mare, încât el, care putea îndura cu răbdare cele mai mari suferințe exterioare (2 Cor. 11:23f.), nu se poate opri să nu-și exprime o anumită nerăbdare sfântă sub povara aceasta: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (Rom. 7:24). El, care putea triumfa asupra stăpânirilor, puterilor, vieții, morții și altele (Rom. 8:38-39) este totuși mult descurajat când se gândește la stricăciunile pe care le găsea sălășluind în propria inimă. Stricăciunea este marele tiran care a uzurpat stăpânirea asupra întregii lumi; hotarele stăpânirii ei sunt aproape la fel de largi ca întreaga omenire, căci nu există om pe lume (în afară de primul om, Adam, făcut după chipul lui Dumnezeu, și de al doilea Adam, care era Dumnezeu și om deopotrivă) care să nu se nască rob, vasal al acestui uzurpator. Cele

patru mari monarhii succesive, caldeeană, persană, greacă și romană, deși aveau o întindere mare și vastă, erau totuși toate limitate și mărginite, căci existau părți ale lumii care nu cunoșteau nimic din jugul lor. Dar, vai, imperiul stricăciunii ajunge în fiecare colț al Pământului, la fiecare persoană care se naște în lume. De aceea, îl putem asemăna pe bună dreptate cu pomul lui Nebucadnețar, al cărui vârf ajunge până la Cer, de unde i-a aruncat pe îngeri, și ale cărui ramuri se întind până la marginile Pământului (Dan. 4:11); da, această robie față de stricăciune este nu doar cea mai extinsă și mai universală, ci și cea mai nenorocită și mai înfricoșătoare. Prin comparație cu aceasta, toate celelalte robii sunt ca domnia lui Roboam prin comparație cu cea a lui Solomon, tatăl său; căci Roboam amenința că degetul cel mic al lui va fi mai gros decât coapsele tatălui său (1 Împ. 12:10). Citim în

Scriptură și despre robia egipteană, și în istorie despre robia spartană și despre cea otomană, și toate acestea sunt triste și vrednice de plâns, dar ele au atins numai trupul și numai pentru o vreme, pe când robia stricăciunii atinge sufletul și aceasta pentru totdeauna, dacă Hristos nu devine „Isus" al nostru, mântuindu-ne de păcatele noastre: „El va mântui pe poporul Lui de păcatele lor" (Matei 1:21). El ne-a procurat libertatea, și a făcut-o cu un preț mare, după cum spune sutașul despre cetățenia sa romană (F.A. 22:28). Nimeni nu poate spune ca Sf. Pavel că s-a născut liber, în afară de cei născuți din nou, și aceștia sunt cu adevărat liberi: „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8:36). Hristos este „totul" și în înlăturarea acestei piedici, eliberând bietele noastre suflete captive din legăturile și lanțurile stricăciunii noastre: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost

răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului... Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!" (Rom. 6:6f.; 7:25). Numai El poate învinge acești uriași, aceste patimi neîmblânzite.

Totuși, chiar și această izbăvire este încă incompletă în lumea aceasta: El Își izbăvește poporul de stricăciune în privința domniei și a stăpânirii ei, deși nu și în privința prezenței și a tulburării aduse de ea, așa cum se spunea odinioară că El a venit pentru ca păcatul să nu mai domnească, dar încă nu ca el să nu mai existe.

(3) Împotrivirile, vicleniile și subtilitățile Satanei.

Acestea constituie o altă piedică, și în niciun caz nu vorbim despre o piedică măruntă. Dacă în primii noștri părinți nu

exista nicio ignoranță, ci o cunoaștere suficientă, exista totuși o necunoaștere a multor lucruri, la fel ca în îngeri (Matei 24:36). Cu toate acestea, cunoașterea lor era deplină și clară în lucrurile necesare și importante (Col. 3:10). Acesta nu era un avantaj neînsemnat împotriva metodelor Satanei, deoarece felul obișnuit în care el le face rău bieților oameni nu este atât prin forță, cât prin amăgire; nu ca un leu, ci ca un șarpe; nu atât prin înfrângere, cât prin înșelare. El își ascunde toată vrăjmășia sub pretextul prieteniei și ne ispitește la rău sub pretextul unui bine oarecare. În această privință, avantajul primilor noștri părinți era mare datorită cunoașterii lor. În plus, în ei nu exista nicio slăbiciune, ci o putere deplină; în ei nu exista nicio stricăciune, ci o neprihănire și o integritate universale.

Căile prin care Satana izbândește de

obicei țin fie de ignoranța noastră, fie de slăbiciunea noastră, fie de stârnirea unei părți din noi împotriva propriei noastre ființe. Avantajele primilor noștri părinți erau, în toate aceste privințe, cu mult mai mari decât cele pe care le avem noi acum împotriva Satanei, și totuși Satana a biruit asupra lor. Ce motiv avem, așadar, să ne temem! „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit-o pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos" (2 Cor. 11:3).

Dar „Hristos este totul" pentru a ne elibera de aceste primejdii și pentru a ne purta prin aceste împotriviri, căci El „a luat robia roabă" (Efes. 4:8) și „a dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară" (Col. 2:15). Totuși, chiar și această izbăvire este în prezent incompletă, căci, deși Hristos i-a izbăvit

pe credincioși de Satana ca nimicitor, nu i-a izbăvit de Satana ca ispititor, astfel că acesta îi poate tulbura, chiar dacă nu-i poate nimici.

(4) Tulburările și întreruperile provocate de lumea păgână, de ademenirile, descurajările, promisiunile, amenințările, zâmbetele și încruntările ei.

Greutățile și primejdiile care vin de aici nu pot fi mici și neînsemnate, întrucât poporul lui Dumnezeu din toate veacurile le-a considerat foarte mari. Marele avantaj pe care toate aceste lucruri exterioare îl au împotriva noastră este potrivirea lor cu simțurile noastre, căci, deși despre credincioși se spune că „trăiesc prin credință" (Evrei 10:38), chiar și cei mai buni dintre oameni au avut ceva care să dovedească faptul că sunt totuși oameni cu „aceleași slăbiciuni", după cum s-a spus despre Ilie (Iacov 5:17). Dar „Hristos este totul" pentru a ne elibera

de aceste primejdii: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea" (Ioan 16:33). El a biruit-o pentru noi și, într-o anumită măsură, a biruit-o și în noi.

SPRE ÎMPLINIREA ȘI FERICIREA SUFLETELOR

Hristos este totul pentru a umple sufletele credincioșilor cu tot binele prin care le poate echipa și le poate face potrivite pentru fericire. Hotărârea Cerului este ca nimeni să nu fie primit în slavă decât cei în care Dumnezeu a lucrat adevărul harului. Cerul trebuie coborât mai întâi în sufletele noastre, înainte ca sufletele noastre să fie în stare să se înalțe la Cer. Trebuie mai întâi să fim „făcuți vrednici", înainte de a putea lua parte la „moștenirea sfinților în lumină" (Col. 1:12; Efes. 5:5).

Prin natura noastră, noi nu suntem potriviți pentru Cer, fiindcă suntem firești și

pământești, iar dacă Dumnezeu ar face o excepție de la propria Sa hotărâre și ar deschide spre Cer și fericire o ușă atât de largă încât să-i lase să intre pe oamenii firești și carnali, Cerul n-ar fi Cer pentru unii ca aceștia, căci inimile lor firești nu pot gusta niciodată dulceața desfătărilor spirituale: „Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună" (Rom. 8:6-7). Filozofii observă că orice desfătare izvorăște din potrivirea dintre persoană și obiect. Care este motivul diversității desfătărilor întâlnite între copiii oamenilor? Ceea ce este bucuria unui om este întristarea altuia; ceea ce este plăcerea unuia este durerea altuia! Singurul motiv care stă la bază este deosebirea dintre

temperamente și dispoziții. Unii au un temperament atât de animalic și porcesc, încât nimic nu le este mai plăcut decât să se bălăcească în mocirla plăcerilor lor carnale; alții, dimpotrivă, au un temperament atât de rafinat, încât socotesc aceste plăceri senzuale foarte josnice și cu mult sub demnitatea lor. Totuși, desfătarea fiecărui om este potrivită temperamentului și dispoziției lui. De aceea, Cerul ar fi pentru unii ca aceștia nu doar departe de a fi Cer, ci ar fi un fel de Iad, căci, după cum desfătarea izvorăște din armonia dintre persoană și obiect, tot astfel orice fel de chin izvorăște din nepotrivire. De aici se înțelege că, deși Dumnezeu ne dăruiește ceva din Cer chiar aici, pe Pământ, și anume în rânduielile Sale, pentru inimile care nu sunt cerești, tot ceea ce ține de această natură este o povară. Ei spun: „Când va trece luna nouă, ca să putem vinde grâul? Când va trece Sabatul, ca să

deschidem grânarele?" (Amos 8:5). Ælian povestește despre un oarecare Nicostratus, un meșter iscusit care, găsind o lucrare de artă deosebit de frumoasă, a fost atât de captivat de ea, încât un privitor, văzându-l atât de absorbit de contemplarea lucrării, l-a întrebat ce plăcere putea găsi privind atât de multă vreme la un asemenea obiect. El a răspuns: „Dacă ai avea ochii mei, ai fi la fel de răpit ca mine". La fel le putem spune noi oamenilor firești: dacă ați avea inimile și dispozițiile credincioșilor, v-ați desfăta la fel de mult în toate mijloacele de părtășie cu Dumnezeu și ați socoti ca privilegiu ceea ce acum considerați ceva neatractiv. Grecii ne spun că binele derivă din chemare, fiindcă tot binele are o natură atrăgătoare și magnetică, menită să ne atragă și să ne cheme simțămintele către el. Totuși, nu excelența intrinsecă a unui obiect oarecare este cea care îl face atrăgător pentru noi, ci simțămintele

noastre sunt îndreptate spre orice fel de obiect în funcție de concepția pe care pricepererea și-o formează despre acel obiect, căci înțelegerea lui este cea care stă la cârma sufletului, *primum mobile*, „roata principală", care pune în mișcare simțămintele, asemenea multor roți mai mici.

De aceea, dacă mințile noastre nu sunt deopotrivă iluminate și sfințite, nu vom putea să deosebim niciodată lucrurile alese. Fizicienii observă că, deși magnetul are puterea de a atrage fierul, el nu-și poate exercita această putere asupra fierului ruginit. Iar ignoranța este ca rugina sufletului, care tocește tăișul simțămintelor noastre față de tot ceea ce este bun din punct de vedere spiritual. Prin urmare, trebuie să existe o anumită potrivire și o anumită armonie între sufletele noastre și îndurările cerești înainte de a fi în stare să le gustăm dulceața.

Dar și în această privință „Hristos este totul" pentru credincioși, căci din „plinătatea Lui am primit noi toți, și har după har" (Ioan 1:16). Faptul că avem un strop de har în noi se datorează Lui, iar faptul că avem un anumit grad sau o anumită măsură de har se datorează tot Lui: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug" (Ioan 10:10). Atât existența harului, cât și abundența lui vin de la El.

Toate minunile pe care Hristos le-a săvârșit în zilele vieții Sale trupești asupra trupurilor bieților oameni, redându-le orbilor vederea, muților vorbirea și morților viața, Hristos le săvârșește din nou în sufletele celor pe care îi pregătește pentru Cer: „Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii... măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu

Hristos (prin har sunteți mântuiți)... Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efes. 5:8; 2:5, 10).

SPRE EFICACITATEA RÂNDUIELILOR

Hristos este totul pentru a umple toate rânduielile cu putere și eficacitate. Acestea sunt mijloacele mântuirii și, prin lucrarea Lui în ele, acestea devin mijloace eficace. Întrucât sunt instituite de El, noi avem obligația să le folosim, și deoarece au făgăduința prezenței Lui, avem temei să așteptăm un anumit folos de pe urma lor: „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin... Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor" (Matei 28:20; 18:20).

Totuși, rânduielile nu sunt decât niște

țevi goale și niște sâni sterpi, dacă Hristos nu binevoiește să le umple, El fiind Cel care „împlinește totul în toți" (Efes. 1:23). Faptul că există o asemenea putere și eficacitate în lucruri atât de slabe, sau efecte atât de miraculoase și de neobișnuite prin mijloace atât de neînsemnate; faptul că nebunia propovăduirii Crucii are putere spre mântuire se datorează adevărului că nu omul, ci Dumnezeu este Cel care vorbește: „Vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta vor învia" (Ioan 5:25). În ele însele, rânduielile sunt „lucruri care nu sunt", dar însoțite de puterea lui Hristos, ele „nimicesc lucrurile care sunt" (1 Cor. 1:28). El este Cel care, la botez, botează „cu Duhul Sfânt și cu foc" (Matei 3:11). El este Cel care, prin propovăduirea Cuvântului, îi vorbește nu doar urechii, ci și inimii: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe

drum și ne deschidea Scripturile?" (Luca 24:32).

Pe scurt, „Hristos este totul" în fiecare rânduială, în privința eficacității ei: când ucenicii au pescuit singuri, „n-au prins nimic"; dar când Hristos este cu ei, mulțimea peștilor este atât de mare, încât abia sunt „în stare să tragă mreaja" (Ioan 21:3, 6).

SPRE MÂNGÂIERE

Hristos este totul pentru a umple orice stare a credinciosului cu mângâiere. Bernard spunea că „cea mai bună stare nu este bună fără El, iar cea mai rea nu este rea când El este cu noi". Alexandru cel Mare socotea că trăise tot atâtea zile câte victorii dobândise, dar David socotește că a trăit mai mult într-o singură zi de părtășie cu Dumnezeu decât în o mie de zile de desfătare cu toate mângâierile pământești, „căci mai mult face o zi în curțile Tale decât o mie în altă parte;

eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății! (Ps. 84:10). Ba chiar, în mijlocul tuturor belșugul lui pământesc, David socotește totul ca nimic în comparație cu părtășia cu Dumnezeu: „Pe cine altul am eu în Cer afară de Tine? Și pe Pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine" (Ps. 73:25).[3] Deși avea o împărăție, el nu-i dădea valoare, și pe bună dreptate putea David să gândească astfel, căci, chiar dacă am adăuga împărăție la împărăție și lume la lume, toate acestea nu sunt mai bune decât nimic când sunt puse în comparație cu cel mai mic zâmbet sau semn de dragoste din partea lui Dumnezeu, căci „bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața" (Ps. 63:3).

Filozofii din vechime făceau deosebire

[3] Musculus. „David nu spune, ‚Nu există nimic pe Pământ pe care să-L am în afara Ta', ci ‚nu există nimic pe care să îl doresc'".

între lucrurile bune, spunând că „unele lucruri sunt bune prin însăși natura lor", dar numai Dumnezeu este astfel: „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu" (Matei 19:17). „Altele sunt bune prin opinia sau aprecierea altora", și așa sunt toate mângâierile acestei vieți. De aici și maxima stoicilor: „Viața nu este decât opinie și închipuire", iar orice bine s-ar afla în aceste lucruri seamănă cu acele picturi înfățișând făpturi monstruoase și foarte deformate, care, după cum spune poetul, nu aveau altă frumusețe decât cea datorată bunăvoinței pictorului, adică erau odrasla propriilor noastre închipuiri. Filozofii îi socoteau vii numai pe cei virtuoși; ceilalți puteau *degere*, dar nu *vivere*; puteau „să existe", dar nu puteau „să trăiască".

Dar singura mângâiere adevărată a vieții constă în trăirea în părtășie cu Dumnezeu.

Prezența Lui este cea care umple Cerul cu toată slava sa și prezența Lui este cea care umple orice stare cu toată dulceața ei. Dar, vai, cum „pot merge doi oameni împreună fără să fie învoiți?" (Amos 3:3).

Și ce învoire poate exista între lumină și întuneric, între Măreția glorioasă a Cerului și țărâna păcătoasă, dacă nu printr-un Mijlocitor? Iar singurul Mijlocitor este Isus Hristos (1 Tim. 2:5).

Ce i-a făcut pe fericiții martiri să socotească flăcările arzătoare ca paturi de trandafiri? Ce l-a făcut capabil pe Sf. Pavel să triumfe asupra tuturor felurilor de potrivnici, dacă nu „dragostea lui Dumnezeu, în Hristos Isus"? (Rom. 8:38-39).

Numai în aceasta se află mângâierea și fericirea noastră. „Hristos este totul" și în această privință.

SPRE ÎMPUTERNICIRE ȘI PERSEVERENȚĂ

Hristos este totul în ceea ce privește echiparea noastră cu putere și ajutor pentru a persevera. Calea spre Cer nu este o cale netedă și ușoară, ci este una presărată cu multe dificultăți: „Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află" (Matei 7:14), și „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri" (F.A. 14:22). Da, chiar dacă trecerea noastră prin lumea aceasta ar avea loc într-un calm desăvârșit, fără vreun dușman din afară, tot nu ne-am putea aștepta la o eliberare deplină de cei mai răi dușmani, anume propriile noastre inimi și stricăciunile din noi înșine. Toate daunele și relele pe care le suferim sau le-am putea suferi din partea altora nu sunt nimic prin comparație cu ceea ce suferim din pricina firii noastre pământești, căci aici nu putem vorbi despre *Homo*

homini lupus, ci despre *Homo sibi lupus,* anume că „oamenii nu sunt pentru nimeni atât de mult ca niște lupi precum sunt pentru propriile suflete".

Întrucât cununa fericirii este păstrată pentru capul celui care persevereză (Apoc. 2:10) și întrucât perseverența în lupta cu asemenea potrivnici pe care, deși îi învingem, rămân în noi, și deși îi biruim, continuăm să-i purtăm cu noi, trebuie neapărat să avem nevoie de o putere mai mare decât a noastră (Rom. 7:24), și nu putem decât să socotim un privilegiu însemnat să fim susținuți neîncetat de Hristos prin Duhul Său, astfel încât, după ce ne-am pus mâna pe plugul lui Dumnezeu, să nu ne uităm înapoi (Luca 9:62), și după ce am „început prin Duhul", să nu sfârșim „prin firea pământească" (Gal. 3:3). Nu spun aceasta ca și cum m-aș îndoi de perseverența celor sinceri, ci

pentru a arăta adevărata temelie pe care se sprijină perseverența lor, anume nu vreo putere lăuntrică pe care ar avea-o în ei înșiși, ci acele resurse de har și de putere pe care ei le primesc neîncetat de la Hristos.

Există o mare deosebire între cei mai buni creștini, priviți în sine, și priviți în relație cu unirea lor cu Hristos: în ei înșiși, ei sunt atât de slabi și neputincioși, încât „nu pot face nimic" (Ioan 15:5), căci noi „nu suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi înșine" (2 Cor. 3:5) – și ce poate fi mai puțin decât a gândi?, dar în Hristos, ei sunt puternici și plini de putere, în stare să facă și să îndure orice voiește Dumnezeu pentru ei sau de la ei: „Pot totul în Hristos, care mă întărește" (Fil. 4:13). Augustin a spus următoarele: „Domnul nu zice că fără El nu putem face mult, nici că ni se va părea foarte dificil să facem ceva fără El, nici că nu putem desăvârși nimic, ci El

spune că fără El nu putem face nimic".

Așa este Hristos „totul" pentru creștini și așa sunt ei „desăvârșiți în El" (Col. 2:10).

3.

ÎN CE FEL ESTE HRISTOS TOTUL?

Lămurirea acestei întrebări este necesară, deoarece mulți sunt gata să sugă otravă din această învățătură în loc să sugă lapte; dar, pentru a preveni toate concluziile primejdioase și nesigure care s-ar putea trage din acest mare adevăr, te chem să iei aminte la câteva lucruri, pe care le voi prezenta în cele ce urmează.

În primul rând, în ce fel nu este Hristos totul. El nu este totul într-un asemenea fel încât să ne scutească de toate strădaniile în folosirea mijloacelor pentru a ne asigura și lucra propria mântuire. Suficiența lui Hristos nu ne scutește de osteneală, ci ne îndeamnă la ea, căci astfel argumentează apostolul:

„Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea" (Fil. 2:12-13). Este ca și cum el ar fi spus: „Dumnezeu este Cel care face totul; de aceea, faceți și voi tot ce puteți".

În al doilea rând, în ce fel este Hristos totul. Acest lucru poate fi prezentat mai ales în două privințe:

(1) Hristos este totul în obținerea mântuirii, întrucât mântuirea noastră a fost procurată de El. Despre nădejdile, ajutoarele și avantajele noastre putem spune ceea ce marele preot a spus despre banii pe care Iuda îi primise drept plată pentru trădarea lui Isus: „Este preț de sânge" (Matei 27:6). De unde vine faptul că cei care s-au făcut vrednici de Iad pot nădăjdui la Cer, se pot bucura de mijloacele Cerului și pot gusta cele dintâi

roade ale Cerului? Toate acestea sunt prețul sângelui lui Hristos: „Cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană" (Efes. 5:25-27). „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său" (F.A. 20:28). „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi" (Efes. 5:25-27; F.A. 20:28; Ioan 15:13). Prin propriul Său sânge a intrat El însuși în Cer și a deschis ușa Cerului pentru toți cei uniți cu El: „Și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică... Astfel

dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul preasfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul Său..." (Evrei 9:12; 10:19-20).

(2) Hristos este totul în aplicarea mântuirii, întrucât El aduce în sufletele aleșilor Săi binecuvântările pe care le-a obținut pentru ei. El nu doar a procurat mântuirea pentru ei, ci i-a răscumpărat și pe ei spre mântuire; nu doar posibilitatea de a ajunge în Cer, ci și un drept real de proprietate asupra lui; și, cu siguranță, dreptul de a avea parte de un lucru este absolut necesar pentru ca orice mângâiere să poată aduce înviorare.

Ce sunt toate comorile celor două Indii sau ale uneia dintre ele pentru cel care doar aude vorbindu-se despre ele? Ele nu sunt decât simple istorii. Ce sunt toate gloriile Cerului pentru acela care este alungat de la

bucuria de a se înfrupta din ele? Ele nu sunt decât niște chinuri.

Toate binecuvântările spirituale trebuie să ne aparțină înainte de a putea deveni o mângâiere pentru noi, iar acest lucru vine numai de la Hristos: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri" (Ioan 10:28). „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi" (Ioan 14:2-3). Iar ceea ce este afirmat clar în aceste pasaje este sugerat cu putere de simbolurile prin care Hristos este descris.

Ceea ce este rădăcina pentru copac, vița pentru mlădițe și capul pentru trup, toate acestea este Hristos pentru cei credincioși (Col. 2:7; Ioan 15:1, 5; Efes. 1:22-23). El nu este doar o vistierie a tuturor lucrurilor bune, ci un izvor care revarsă necontenit în

sufletele lor tot felul de binecuvântări spirituale. Și, deși credința este atât ochiul care vede, cât și mâna care primește totul din plinătatea lui Hristos, totuși El este Cel care lucrează în noi acest har prin Duhul Său. Credința este fapta noastră, dar este darul Lui; noi suntem cei care credem, dar Hristos este Cel care ne face în stare să credem; astfel, atât în procurarea, cât și în aplicarea mântuirii, „Hristos este totul" (Gal. 5:22; Efes. 2:8; Fil. 1:29).

4.

CE ÎNSEAMNĂ PENTRU CEL CREDINCIOS CĂ HRISTOS ESTE TOTUL?

SIGURANȚA MÂNTUIRII

Mântuirea noastră nu putea fi încredințată unor mâini mai sigure și mai de neclintit ca mâinile lui Hristos. Dacă ea s-ar fi aflat în mâinile noastre, printr-o neprihănire proprie, experiența tristă pe care am avut-o cu necredincioșia noastră, pierzând prin păcat acea fericire în care am fost creați, ne-ar putea face să fim pentru totdeauna neîncrezători în noi înșine. Dar când avem mântuirea în mâinile Celui care este puternic să mântuiască până la capăt și atât de credincios, încât în toate necazurile noastre, El

este mișcat de compasiune pentru slăbiciunile noastre, noi nu putem fi atât de conștienți de propriile nenorociri pe cât este Hristos: „Am dat ajutorul Meu unui viteaz" (Ps. 89:19). „Cine este acesta, care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare, și calcă mândru, în plinătatea puterii Lui? Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea, și am putere să izbăvesc!" (Isaia 63:1). „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat... De aceea și poate să îi mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei" (Evrei 4:15; 7:25). De aceea, după cum nu avem niciun alt Mântuitor în afară de El, tot astfel este cu neputință să avem pe cineva asemenea Lui: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor,

în care trebuie să fim mântuiți" (F.A. 4:12).

MÂNGÂIEREA

Mântuirea noastră nu putea fi în niciun alt fel atât de mângâietoare decât în Hristos. După cum Dumnezeu are *slava* fiecăruia dintre atributele Sale, tot astfel creștinii primesc *mângâiere* din fiecare dintre atributele Sale pe această cale a mântuirii, căci, după cum Dumnezeu primește slava dreptății Sale de la cei cărora le arată îndurare pe această cale, în Capul și Garantul lor, „bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută" (Ps. 85:10). Dreptatea însăși, acel atribut înfricoșător pentru făpturile create vinovate, este atât de departe de a le fi dușman pe această cale a mântuirii, încât devine prietena lor și nu le vorbește decât spre încurajarea lor.

De aceea, credincioșii sinceri au găsit chiar în dreptatea lui Dumnezeu răspuns la

toate felurile de descurajări izvorâte din păcatele lor. „Cine-i va osândi? Hristos a murit!" (Rom. 8:34), adică, întrucât Dumnezeu a primit deja de la Hristos împlinirea satisfăcătoare a dreptății Sale, El nu poate, potrivit principiilor dreptății Lui, să o ceară din nou de la mădularele lui Hristos, ci El este drept atunci când îl socotește neprihănit pe „cel ce crede în Isus" (Rom. 3:26), iar „dacă ne mărturisim păcatele și ne lăsăm de ele", El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire (Prov. 28:13; 1 Ioan 1:9).

Tot astfel, dreptatea lui Dumnezeu le-a fost un mare sprijin credincioșilor în vremurile de primejdii exterioare: „Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie" (Ps. 89:14). Altfel spus, această cale a mântuirii, care este planul înțelepciunii infinite și este în sine atât de tainică, încât îngerii doresc să o

privească, se potrivește atât de deplin cu starea unor făpturi create sărmane, slabe, păcătoase și schimbătoare, încât ne pune pe umeri o dublă obligație de laudă: pentru faptul că mântuirea este cu putință și pentru faptul că însăși calea mântuirii este atât de deplină și desăvârșită.

5.

APLICAȚII

Acum, că am lămurit partea doctrinară a acestui pasaj, voi spune câteva cuvinte în privința aplicării ei practice.

NICIUN TEMEI PENTRU DEZNĂDEJDE

Dacă Hristos este totul, atunci nu există niciun temei pentru deznădejde, nici din pricina neajunsurilor tale, nici din pricina insuficienței tuturor ajutoarelor create. Îndatoririle tale sunt imperfecte, străduințele tale sunt imperfecte, și nici chiar neprihănirea ta nu este un lucru în care să îți pui încrederea în siguranță: „Să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința

în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință" (Fil. 3:9). Dar, deși nu ai nimic în tine însuți, dacă ai parte de Hristos, nu mai ai nevoie de nimic altceva, fiindcă în Hristos ai totul.

1. În Hristos ai suma tuturor lucrurilor.

Chiar dacă nu ai averi, prieteni și mângâieri lumești, în Hristos ai ceva ce compensează mai mult decât lipsa tuturor acestora. Noi putem fi la fel de nerăbdători în dorința noastră după cutare sau cutare mângâiere pământească, cum o vedem pe Rahela tânjind să aibă copii, pe care o vedem certându-se cu Iacov: „Dă-mi copii, ori mor!" (Gen. 30:1). Dar ceea ce i-a spus Elcana Anei într-o împrejurare asemănătoare, „Oare nu prețuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?" (1 Sam. 1:8), noi le putem spune cu atât mai mult celor care au parte de Hristos: „Nu este Hristos pentru voi mai

bun decât toate lucrurile?"

Lipsa unui vas cu apă poate fi îndurată ușor de cel care locuiește lângă izvor, iar lipsa luminii unei lumânări poate fi ușoară pentru cel care se bucură de lumina Soarelui. Toate acele contradicții aparente care se întâlnesc atât de des în Scriptură nu pot fi împăcate în alt chip decât prin recunoașterea acestui adevăr. De pildă, El este „Tatăl orfanilor" (Ps. 68:5), și cum pot fi orfani cei credincioși, dacă au un Tată? Tot astfel citim despre cei care erau bogați în mijlocul sărăciei (Iacov 2:5), care, „neavând nimic, stăpâneau totul"; care erau bucuroși în mijlocul întristărilor (2 Cor. 6:10). Altfel spus, deși ei nu aveau aceste mângâieri, aveau totuși parte de Hristos, care este nemăsurat mai mult și mai bun decât toate acele mângâieri. Ba chiar și în privința neprihănirii lăuntrice, deși nu poți ajunge la desăvârșire, în

Hristos se află desăvârșirea. El este totul.

2. În Hristos ai pecetea tuturor lucrurilor.

Așa cum dovedește apostolul, „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" (Rom. 8:32). Deducția de aici este categorică și puternică. Dacă ar fi existat vreo îndurare pe care Dumnezeu ar fi socotit-o prea mare, prea mult pentru făpturile create nevrednice, cu siguranță aceasta ar fi fost; dar, devreme ce Dumnezeu nu S-a ferit să-L dea pe Fiul Său, acest exemplu al dărniciei lui Dumnezeu este atât de înalt, încât înlătură orice temei pentru a ne îndoi de dărnicia Lui în oricare altă privință. De la această îndurare, apostolul a putut deduce pe bună dreptate că vor urma în mod sigur toate celelalte îndurări care ne-ar putea fi de folos sau care ne-ar putea aduce vreun bine. Prin

urmare, cei care au parte de Hristos nu au niciun temei să fie deznădăjduiți sau deprimați.

RECUNOȘTINȚA

Ce motiv întemeiat avem să fim recunoscători pentru Hristos! Avem motiv să fim recunoscători chiar și pentru cele mai mici îndurări, întrucât noi suntem mai neînsemnați decât cea mai mică dintre ele (Gen. 32:10) și cu atât mai mult pentru aceasta, care este cea mai mare dintre îndurări. Oricât de numeroase și de mari ar fi îndurările creației noastre și ale păstrării noastre în viață, ele sunt mici în comparație cu aceasta. Este amintit ca un act uimitor de dragoste faptul că Dumnezeu „a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu" (Ioan 3:16), o dragoste care întrece orice comparație și orice expresie. Dacă Dumnezeu ți L-a dat pe Fiul Său, asta înseamnă mai

mult decât dacă ți-ar fi dat o lume întreagă, fiindcă Dumnezeu „ne-a binecuvântat în El cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești" (Efes. 1:3).

NESĂBUINȚA NECREDINȚEI

Cât de mare este nebunia și ticăloșia celor care stau departe de Hristos! Mântuitorul nostru amintește aceasta ca pe cea mai mare nebunie a iudeilor: „Nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!" (Ioan 5:40). În Hristos se află viața îndreptățirii, care ne eliberează de moartea veșnică la care Legea ne condamnă, ca și viața sfințirii, care ne eliberează de moartea spirituală în care ne-a adus apostazia noastră. În El se află o plinătate cu totul îndestulătoare pentru repararea tuturor pierderilor noastre. Și oare nu sunt aceste îndurări vrednice să le căutăm? Apostolul pune accentul tocmai în acest lucru când vorbește despre starea ticăloasă a păgânilor,

anume că ei sunt „fără Hristos” și, prin urmare, fără nădejde (Efes. 2:12). Și oare va alege vreunul dintre noi să-și însușească nenorocirea lor?

6.

ÎNDEMNURI PRACTICE

STRĂDUINȚA DE A-L TRATA PE HRISTOS CA TOTUL PENTRU TINE

Îngrijește-te ca Hristos să fie totul pentru tine. Acesta nu este un privilegiu mic și nici unul obișnuit. Mulți trăiesc „fără Hristos" (Efes. 2:12). Pentru alții, tot ceea ce se află în Hristos este atât de departe de a le aduce mântuirea, încât nu face decât să le agraveze pierzarea. Cel care pentru unii este „piatra din capul unghiului", pentru alții nu este mai mult decât „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere" (1 Petru 2:6, 8). Despre Hristos s-a prorocit: „Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel" (Luca 2:34). Nu există nicio

îndurare atât de însemnată și de bună, încât, din pricina stricăciunilor noastre, să nu poată deveni prilej de rău. Hristos însuși, cea mai mare îndurare pe care Dumnezeu a dăruit-o vreodată făpturilor create, este totuși atât de departe de a-i mântui pe unii de păcatele lor, încât venirea Lui nu face decât să le înmulțească păcatul: „Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nicio dezvinovățire pentru păcatul lor" (Ioan 15:22). Păcatele celor care s-au bucurat de slujirea lui Hristos în Persoană și nu au fost schimbați prin aceasta ar fi fost, prin comparație cu cele pe care le-au săvârșit până atunci, aproape un fel de nevinovăție, dacă nu și-ar fi dat pe față o asemenea împietrire. Prin urmare, acesta nu este un privilegiu mărunt. „Dar ce trebuie să fac pentru ca Hristos să fie al meu și să fie totul pentru mine?" Ia seama la următoarele îndrumări:

1. Străduiește-te să îți întărești judecata în credința acestui mare adevăr: toate lucrurile din lume nu sunt nimic fără Hristos.

Faptul că ești sărac în mijlocul bogățiilor lumești și nenorocit în mijlocul întregii fericiri pământești câtă vreme rămâi străin de Hristos este cea mai rea dintre toate felurile de sărăcie și nenorocire, fiindcă are de-a face cu binecuvântările spirituale în care se află atât fericirea noastră prezentă, cât și cea viitoare. Oamenii care, asemenea nebunului din Evanghelie, se pot socoti îndeajuns de bine înzestrați cu lucrurile acestei lumi încât să le spună sufletelor lor, „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!" (Luca 12:19), înțeleg prea puțin din importanța propriilor lor interese.

Știi că trăiești în lumea aceasta chiar la granița veșniciei? Știi oare dacă nu este decât „un singur pas între" tine și cealaltă

lume? (1 Sam. 20:3). Poți să te mulțumești cu orice lucru, dar fără să-L ai pe Hristos? Aceasta dovedește că înțelegi prea puțin propriile tale interese. Unii dintre platoniștii mai grosolani socoteau că lumea este un mare animal, iar sufletul care o pune în mișcare este Dumnezeu. Dacă sufletul s-a despărțit de trup, ce mai rămâne din acesta decât un simplu cadavru fără viață? Dar Hristos este însăși viața și sufletul tuturor mângâierilor noastre și, fără El, toate bucuriile pe care ni le oferă făpturile create sunt asemenea unor zerouri fără vreo cifră înaintea lor, care nu au nicio însemnătate și nu sunt decât nimicuri: nimic în ce privește mângâierea adevărată aici și nimic în ce privește pregătirea ta pentru cealaltă lume. Prin urmare, străduiește-te ca, prin lentila Scripturii și a experienței, să privești toate lucrurile bune ale acestei lumi ca pe niște burdufuri umflate cu vânt și, în cel mai bun caz, ca pe

burduful lui Agar, care s-a golit curând (Gen. 21:15), sau ca niște vase sparte. Ele sunt vase și, prin urmare, nu pot ține mult; sunt vase sparte și, prin urmare, nu pot păstra multă vreme nici ceea ce au (Ier. 2:13).

În același timp, înțelepciunea ta să fie să-L privești pe Hristos ca pe acel Izvor veșnic al tuturor lucrurilor bune, care nu poate seca niciodată; ca pe acel Izvor nesecat al tuturor binecuvântărilor care nu doar că vor îndulci orice stare de pe Pământ, ci ne vor însoți dincolo de moarte și de mormânt. Asemenea convingeri statornice cu privire la aceste lucruri vor fi deosebit de folositoare pentru a ne implica sufletele într-o urmare stăruitoare a lui Hristos sau, ca să folosesc cuvintele psalmistului, pentru a ne „alipi de El" (Ps. 63:8). Iar făgăduința Lui este că pe cel ce vine la El nu-l va izgoni nicidecum afară (Ioan 6:37).

2. Grăbește-te să alungi afară acei locatari care, fiind tovarăși nepotriviți pentru Hristos, ar putea să-L împiedice să ia în stăpânire sufletul tău.

Chivotul Domnului și Dagon nu puteau rămâne împreună în aceeași încăpere; dacă chivotul rămâne acolo, Dagon trebuie să cadă la pământ (1 Sam. 5:4). „Pot merge oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?" (Amos 3:3). Hristos și stricăciunile noastre nu se învoiesc nicidecum, căci acestea două nu pot locui sub același acoperiș. Dacă vrei ca Hristos să-Și facă locuința în inima ta, trebuie să-I pregătești un loc. Despre David s-a spus: „Nu le voi da somn ochilor mei, nici ațipire pleoapelor mele, până nu voi găsi un loc pentru Domnul, o locuință pentru puternicul lui Iacov" (Ps. 132:4-5).

Sufletele celor mai mulți oameni sunt atât de aglomerate de alți oaspeți, încât cea

mai bună primire pe care I-o pot oferi lui Hristos nu este mai bună decât cea pe care El a găsit-o la prima Sa venire în lume: o încăpere din afară, un grajd, o iesle. Dar grija ta să fie să renunți la părtășia cu toate lucrurile care ți-ar putea împiedica părtășia cu El, să „uiți pe poporul tău și casa tatălui tău; și atunci Împăratul îți va pofti frumusețea" (Ps. 45:10-11). Așa să fie, nu altfel. El nu va îngădui rivali sau concurenți. El nu cere o parte din inima noastră, ci toată inima.

3. Fii gata să-L primești pe Hristos în condițiile pe care El însuși le pune.

Nu pot exista condiții prea grele prin care să avem parte de El. Condiția principală și fundamentală este lepădarea de sine, împreună cu predarea deplină a ființei noastre înaintea Lui: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze" (Matei 16:24);

iar lepădarea de sine, dacă este privită cum se cuvine, este cel mai mare folos pe care ni-l putem aduce nouă înșine. De ce? În primul rând, pentru că El nu ne cheamă să renunțăm la nimic din ceea ce este cu adevărat spre binele nostru spiritual sau, cel puțin, în măsura în care acel lucru este spre binele nostru. În al doilea rând, deși El ne cheamă să renunțăm la multe lucruri bune exterioare, El nu o face atât pentru a ne despărți de ele, cât pentru a le schimba cu ceva mai bun. În al treilea rând, principalele obiecte ale lepădării de sine sunt tocmai acele lucruri de care este privilegiul nostru să fim eliberați.

Prin urmare, nu există niciun motiv să ne supărăm din pricina unor asemenea condiții, să ne supunem judecățile greșite călăuzirii Înțelepciunii Infinite, voințele noastre stricate voii Sale preasfinte și pline de har, și

să fim în toate lucrurile la porunca Celui ale cărui porunci nu sunt deloc grele, ci sunt în toate adevăr și dreptate (1 Ioan 5:3; Ps. 119:151, 172).

Fii, așadar, tot atât de dispus să fii al Lui cu totul pe cât ești de dornic ca El să fie al tău, căci consimțământul trebuie să fie reciproc, altminteri legătura dintre Hristos și sufletul tău nu se poate face.

4. Măsoară toate lucrurile după legătura lor cu Hristos.

Dintre toate lucrurile bune, socotește-le cele mai bune pe acelea care îți pot încuraja străduințele după binele cel mai înalt, cum ar fi rânduielile și mijloacele harului. Cât de mult le prețuia David se poate vedea din dorințele lui emoționante și pline de afecțiune de a aștepta ajutorul și prezența lui Dumnezeu în ele: „Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața

mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului, și să mă minunez de Templul Lui... Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu? Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava" (Ps. 27:4; 42:1-2; 63:1-2).

Dintre toate lucrurile rele, socotește-le cele mai rele pe acelea care te înstrăinează de Hristos, adevăratul bine. De aceea, singurul lucru față de care trebuie să te arăți nerăbdător să îl lepezi este păcatul, fiindcă numai el „te desparte de Dumnezeul tău" (cf. Isaia 59:2). Respectarea acestei reguli te va feri

foarte mult de toate abaterile și te va înflăcăra în străduințele tale de a avea parte de Hristos.

CERCETAREA DE SINE

Fii serios în cercetarea acestei mari întrebări: Hristos, care este totul pentru creștinii sinceri, este oare totul și pentru tine? Aceasta este o întrebare atât de importantă, încât de răspunsul ei depinde toată mângâierea ta, ba chiar toate nădejdile tale. Ia în seamă aceste două semne:

1. Te asemeni cu Hristos? Este în tine același gând care era în El? (Rom. 8:9; Fil. 2:5). Ești sfânt, smerit, cu lepădare de sine și urmezi în toate lucrurile modelul pe care El l-a pus înaintea ta prin propriul Său exemplu? „Cine se alipește de Domnul este un singur duh cu El" (1 Cor. 6:17). „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Cor. 5:17). Cauzele sunt cunoscute

cel mai bine prin efectele lor, pomii prin roadele lor, iar izvoarele prin pâraiele lor. Tot astfel, faptul că avem parte de Hristos se cunoaște prin acest efect al lui – asemănarea noastră cu Hristos.

2. Ești cu totul pentru El? Este o răsplătire dreaptă din partea creștinilor să fie așa și, în același timp, o dovadă că „Hristos este totul" pentru ei.

În primul rând, *ești cu totul pentru El în simțămintele tale, prețuindu-L mai presus de orice?* Poți să socotești, ca și cu mireasa, că dragostea lui Hristos este „mai dulce decât vinul" (Cânt. 1:2), și împreună cu David, că este „mai de preț decât viața" (Ps. 63:3)? Poți oare ca, în mijlocul tuturor mângâierilor pe care ți le oferă lucrurile create, să socotești totul ca nimic prin comparație cu El și să spui asemenea lui Asaf: „Pe cine altul am eu în Cer afară de Tine? Și pe

Pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine" (Ps. 73:25)? Simțămintele lui Moise erau atât de înalte, încât el socotea „ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului" (Evrei 11:26). Într-adevăr, dacă Hristos ocupă doar un loc secundar în simțămintele tale, aceasta este o dovadă că nu ai deloc parte de El. „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine" (Matei 10:37).

Simțămintele sunt pulsul autentic al sufletului, semnele cele mai adevărate și mai naturale ale structurii și temperamentului lui. Ele sunt ceea ce exprimă limbajul propriu al inimii. De aceea, folosește-te de această regulă: Este oare Hristos pe primul loc în inima ta? Simțămintele tale față de El

constituie o dovadă a simțămintelor Lui față de tine.

În al doilea rând, *ești cu totul pentru El în mărturisirile tale, atribuindu-I Lui toate lucrurile?* Așa spune Sfântul Pavel: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt" (1 Cor. 15:10). Faptul că starea mea nu este mai bună se datorează mie însumi; faptul că este atât de bună I se datorează lui Hristos: „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos" (Efes. 5:20).

În al treilea rând, *ești cu totul pentru El prin mulțumirea și împlinirea ta, socotind că ai totul în El, chiar dacă nu ai nimic în afară de El?* „Căci, chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în

Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!" (Hab. 3:17-18).

În al patrulea rând, *ești cu totul pentru El prin așteptările tale și în dependența ta de El, căutând totul la El și cerând totul de la El?* Starea cea mai înaltă a harului are nevoie de și mai mult har, dar în Hristos se află toate resursele. Este o dovadă că avem parte de El atunci când, în toate necazurile noastre, facem din El refugiul nostru, iar în toate slăbiciunile, El este puterea noastră.

În al cincilea rând, *ești cu totul pentru El prin planurile și scopurile tale, căutând slava Lui mai presus de avantajele tale personale?* Acesta a fost scopul apostolului Pavel în viață și în moarte – ca Hristos să fie preamărit (Fil. 1:20), iar dacă ești astfel cu totul al lui Hristos, aceasta este o dovadă că „Hristos este totul" pentru tine. Cât de bine sunt echipați cei care Îl au ca partea lor

de moștenire pe Cel care deține totul!

DESPRE AUTOR

William a fost fiul lui Jeremiah Whitaker, unul dintre cei mai influenți teologi ai adunării de la Westminster, un predicator remarcabil, un teolog cu o cultură vastă, un apologet pătrunzător, un teolog profund și un om de o generozitate fără margini. William Whitaker s-a născut la Oakham, în comitatul Rutlandshire, în anul 1629.

La vârsta de 15 ani, William a fost admis la Emmanuel College din Cambridge, unde primul său tutore i-a dat următorul sfat, pe care el l-a urmat cu strictețe toată viața: „Să notezi în fiecare zi ce ai studiat și cât ai studiat, pentru ca mai târziu, privind în urmă la viața ta, să te poți căi de timpul pe care l-ai pierdut".

Dr. Holdsworth, care era atunci rectorul colegiului, a observat îndeosebi talentul lui

William încă din primul an de studii, astfel că i-a încredințat cheile bibliotecii colegiului și i-a dat sarcina de a traduce comentariile lui Eustațiu asupra operei lui Homer, lucrare pe care William a făcut-o spre deplina satisfacție a profesorului său. El a devenit astfel cunoscut îndeosebi pentru cunoștințele sale aprofundate în limbile orientale, fapt care a dus la desemnarea lui ca îndrumător al studenților mai tineri din colegiu.

William a fost atât de remarcabil prin evlavia, erudiția, blândețea caracterului, sinceritatea și noblețea sa, încât era iubit și respectat de toți cei care îl cunoșteau.

La vârsta de 24 de ani a intrat în lucrarea pastorală și nu doar că propovăduia pacea, ci era și un împăciuitor oriunde mergea. La Hornchurch, unde a slujit pentru o perioadă, el a reușit să pună capăt unei dispute care dura de mulți ani și care îi costase foarte

mult pe cei implicați.

În anul 1654, William i-a succedat tatălui său la parohia St. Mary Magdalen din Bermondsey și s-a numărat printre slujitorii londonezi care au redactat și prezentat regelui memoriul împotriva aplicării Legii Uniformității. După înlăturarea sa din slujbă, el a strâns o congregație care se întâlnea într-o casă mică de rugăciune din Long Walk, Bermondsey, unde le-a predicat atât cât i-au permis împrejurările, până la moartea sa, în anul 1672.

Timp de mulți ani, casa lui Whitaker a fost plină de studenți la teologie, și numeroși teologi străini s-au aflat sub îndrumarea sa. După moartea lui, văduva sa a publicat 18 predici stenografiate, pe care le-a dedicat lui Elisabeth, contesa de Exeter.

Dr. Jacombe a adăugat următoarea caracterizare a autorului:

„William era un om cu o fire deosebit de blândă și plăcută, de un temperament sincer și nobil, cu o purtare atrăgătoare și prietenoasă. Ca învățat, el era bogat înzestrat în toate ramurile utile ale cunoașterii, având o stăpânire uimitoare a limbilor clasice și fiind bine familiarizat cu filozofia, filologia și alte științe; însă studiul său preferat era teologia, căreia îi consacra cea mai mare parte a atenției sale.

El avea daruri intelectuale foarte bune și și le-a dezvoltat prin studiu și perseverență. Totuși, nu se afla printre aceia care să facă paradă de erudiția lor. Toate talentele sale erau dedicate slujirii religiei și formării caracterului creștin.

William a fost un om cu adevărat evlavios, sincer și integru. El avea o sensibilitate aparte a conștiinței și își

făcea din fiecare zi o îndatorire de a păstra o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Viața lui era sfântă și fără reproș, potrivită unui om care trăia necontenit cu frica de Dumnezeu.

Smerenia era una dintre virtuțile care străluceau cel mai puternic în el. El avea întotdeauna o părere smerită despre sine și vorbea cu apreciere despre alții, chiar și despre mulți care îi erau inferiori.

Ca slujitor al Evangheliei, puțini l-au egalat. El era un predicator sănătos în doctrină, profund și practic, credincios în împlinirea tuturor îndatoririlor pastorale. El nu era leneș în via Domnului, ci s-a dovedit un lucrător harnic și credincios în lucrarea marelui său Domn. El nu căuta atât propria sa comoditate și odihnă, pe cât binele altora. Puțini oameni

au fost mai presus de ispitele slavei deșarte și ale câștigului necinstit decât el. În predicare, William nu era superficial, nu urmărea atât eleganța exprimării, cât și consistența și profunzimea conținutului, căutând să atingă conștiința mai degrabă decât să încânte imaginația.

După cum era sănătos și statornic în credință, tot astfel purtarea lui era fără pată și fără reproș. Exista o armonie desăvârșită între învățătura și viața sa: așa cum îi învăța pe alții, așa și trăia el însuși.

Grija lui față de creștinii slabi și descurajați, înțelepciunea în administrarea lucrurilor privitoare la slujba sa, admirabila îmbinare a înțelepciunii cu nevinovăția porumbelului, blândețea și răbdarea lui în suportarea nedreptăților și a lipsei de bunătate, împreună cu multe alte însușiri

> deosebite, îi atrăgeau pe drept respectul și prețuirea tuturor creștinilor adevărați.
>
> În relațiile personale, William a fost un exemplu remarcabil de evlavie, de afecțiune și prietenie credincioasă. După cum i-a urmat tatălui său în slujire, tot astfel i-a călcat pe urme și în virtuți, păstrând până la sfârșitul vieții acea amprentă a evlaviei pe care o primise în educația sa. Nu poți să nu regreți că un om atât de minunat a fost luat dintre cei vii în floarea vârstei sale".

Dr. Annesley, care a predicat la înmormântarea lui William din Zaharia 1:5-6, consemnează următoarele:

> „Când și-a ținut predica de rămas-bun înaintea credincioșilor săi de la țară, de care a fost despărțit prin hotărârea slujitorilor din oraș, nu doar că a

existat un potop de lacrimi, dar vaietele multora erau atât de puternice, încât propria lui voce abia mai putea fi auzită".

Anexă.
ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU ȘI REFLECȚIE

CAPITOLUL 1. HRISTOS ESTE TOTUL PENTRU CEL CREDINCIOS

(1) Care sunt lucrurile pe care oamenii tind să își întemeieze nădejdea mântuirii, în afară de Hristos, și cum demontează autorul aceste false temelii?

(2) Ce înseamnă la nivel practic afirmația că „Hristos este totul" pentru un creștin autentic, nu doar pentru unul cu o mărturisire exterioară?

(3) În ce domenii ale vieții tale observi tendința de a căuta siguranță, valoare sau acceptare în altceva decât în Hristos?

CAPITOLUL 2. ÎN CE PRIVINȚĂ ESTE HRISTOS TOTUL?

(1) Cum arată autorul că Hristos este suficient pentru a îndepărta toate obstacolele care stau între păcătos și mântuire?

(2) De ce este imposibil ca omul să fie pregătit pentru Cer prin propriile puteri, și cum împlinește Hristos această nevoie?

(3) Care dintre aspectele prezentate în capitol (iertarea păcatului, biruința asupra stricăciunii, protecția împotriva Satanei, mângâierea, perseverența etc.) îți vorbește cel mai puternic și de ce?

CAPITOLUL 3. ÎN CE FEL ESTE HRISTOS TOTUL?

(1) De ce adevărul că „Hristos este totul" nu elimină responsabilitatea creștinului de a folosi mijloacele harului și de a se strădui în ascultare?

(2) Care este diferența dintre lucrarea lui Hristos în procurarea mântuirii și lucrarea Lui în aplicarea mântuirii credincioșilor?

(3) Cum te ajută această învățătură să eviți atât suficiența de sine, cât și pasivitatea spirituală?

CAPITOLUL 4. CE ÎNSEAMNĂ PENTRU CEL CREDINCIOS CĂ HRISTOS ESTE TOTUL?

(1) De ce oferă Hristos o siguranță a mântuirii mai mare decât orice încredere în propria neprihănire sau putere?

(2) Cum transformă lucrarea lui Hristos felul în care credinciosul privește dreptatea lui Dumnezeu?

(3) În momentele de îndoială sau descurajare, spre ce te îndrepți mai întâi: spre performanțele tale spirituale sau spre lucrarea

desăvârșită a lui Hristos?

CAPITOLUL 5. APLICAȚII

(1) De ce faptul că Hristos este totul exclude orice motiv de deznădejde pentru cel credincios?

(2) Cum ar trebui să influențeze această doctrină recunoștința ta față de Dumnezeu?

(3) În ce fel se manifestă astăzi „nesăbuința necredinței" descrisă de autor în ceea ce îi privește pe cei necredincioși și cum ne putem feri noi de ea?

CAPITOLUL 6. ÎNDEMNURI PRACTICE

(1) Care dintre îndrumările oferite de autor pentru a-L avea pe Hristos ca „totul" ți se pare cea mai necesară în viața ta și de ce?

(2) Ce rivali ai lui Hristos pot ocupa inima unui credincios și cum pot fi identificați

și înlăturați?

(3) Analizând semnele cercetării de sine prezentate la finalul capitolului, ce dovezi vezi în viața ta că Hristos ocupă locul central în ea și în ce domenii crezi că încă ai nevoie de schimbare?

ÎNTREBĂRI FINALE

(1) Care este ideea principală a cărții și cum ai explica, în propriile cuvinte, ce înseamnă că „suntem desăvârșiți în Hristos" și că „Hristos este totul" pentru tine?

(2) Ce adevăr prezentat în această carte te-a încurajat, te-a confruntat sau te-a schimbat cel mai mult?

(3) Ce pași concreți intenționezi să faci pentru ca Hristos să fie mai evident „totul" în gândirea, prioritățile și umblarea ta zilnică?

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org